

bocommissionen har det større Antal Stemmer været for dette Forslag; men det er ligesaa vist, at der dog var 5 Medlemmer derimod, og at af disse 5 Medlemmer eet erklærede, at, naar han tidligere havde været tilbøielig til at staae ind i denne Retning, saa havde det kun været, fordi man havde sat denne Sag i en vis Forbindelse med Spørgsmaalet om Fæsteforholdets hele Løsning. Jeg troer, at denne sidste Betragtning er ikke uvigtig. Jeg troer, at det Resultat, som man har villet naae ved Forslaget under Nr. 2, egentlig mindre vedkommer Jagtloven end saadanne Bestemmelser, som ellers kunne være at træffe om Fæsteforholdet; at det mindre vedkommer Jagtloven, vil jeg udlede af nogle af den ærede sidste Taler's egne Uttringer. Det er jo nemlig aabenbart, at hvad han i Slutningen af sin Tale anførte, slet ikke hører herhen; Spørgsmaalet om, hvilken Ret til at værne om sin Eiendom der kan gives Jagtbrugerne i Almindelighed, kan ikke være det afgjørende, naar der handles om at give Livsfæstterne en vis Rettighed. Det Samme er Tilfældet med Retten til at bære Vaaben; den hører under andre Forslag, som komme senere hen i det foreliggende Lovudkast, men efter den almindelige Ret for Undersaatterne til at bære Vaaben, forsaavidt den overhovedet kan inddrages i Jagtloven — thi det kan den ikke i sit fulde Omfang — kan den egentlig slet ikke retlig komme under Omtale ved et Punkt, der ene er indskrænket til, hvorvidt Livsfæstterne skulle have Jagtret. Ligeledes laae der heller ikke noget Overbevisende i, hvad den ærede Taler anførte om den Lov, som er udkommen for Slesvig; thi den hviler netop ganske og aldeles paa den samme Grundtanke, som den ærede Taler vil bekæmpe, nemlig at Jagtretten skal være forenet med Eiendommen; den ærede Taler anførte selv, at der ved denne slesvigiske Lov var fastsat, at indtil videre skal Enhver paa sin egen Jord have Jagtret, altsaa Enhver paa den Jord, han eier, og dermed stemmer det ogsaa, hvad han tilføiede, at Arvesforpagtere, Fæstere og Beneficiarer blive satte i Klasse med Eiere. Det fremgaaer allerede deraf, at det er Eiendommen, som er Hovedbegrebet for Jagtret, og det, at Beneficiarerne henføres til

Eiere, er ganske i Overensstemmelse med Forordningen af 20de Mai 1840, som netop er det, den ærede Rigsdagsmand har fundet Anledning til at gjentage i sit Forslag.

At Arvesforpagtere skulle henføres til Eiere, er ogsaa overensstemmende dermed, og ligeledes, at de slesvigiske Fæstere henføres til Eiere; det er i overmaade god Samklang med det Begreb, at Eiendomsret medfører Jagtret; thi de slesvigiske Fæstere staae Eiendomsretten meget nærmere end de danske Fæstere. Jagtretten er saaledes, som ogsaa tidligere oplyst, i Slesvig ordnet væsentlig paa det samme Fundament, som den her skal ordnes paa, og det er det samme Fundament, som Forordningen af 1840 er bygget paa, nemlig, at Jagten skal følge Eiendommen. Det er ingen Afvigelse derfra, at Beneficiarer optræde som Eiere, thi Beneficiaren faaer den samme Myndighed over Eiendommen, som tilkommer Eieren. Forøvrigt skal jeg i Almindelighed henholde mig til, hvad der allerede er anført af den ærede Ordfører, at de Forslag, der ere fremkomne fra Udvalgets Side, og hvorved Udvalget fornemmelig har søgt at opnaae netop det, som den ærede sidste Taler lagde saa megen Vægt paa, nemlig den frie Afgang for Jordbrugere i Almindelighed til at værne om Frugterne af Markens Afgrøde og videre Bestemmelser med Hensyn til Retten til at gaae bevædnet, have været de væsentligste Formaal, som Udvalget har hadt. Udvalgets Forslag i deres Heelhed ere af mig blevne forelagte Ministeriet, og af dette blevne tiltraadte; Ministeriet har derved erkjendt, at man er gaaet til den yderste Grændse, naar der skulde være Tale om en videre Udvikling af Jagtretten paa dens nuværende Grundlag, og Ministeriet vil altsaa ikke gaae ind paa Forandringer, der afvige herfra. Man maa jo selv nøie overveie, hvorvidt man finder, at der er Anledning til, at Landet faaer en saadan Tillægslov til den bestaaende Jagtlov. Sætter man ingen Priis derpaa, saa kan man jo antage saadanne Forandringer, som vilde gjøre det umuligt for Ministeriet at gaae ind paa Loven eller opretholde den; vil man derimod forene sig med Regjeringen, for at virke til at søge at opnaae en Forbedring af det hidtil Be-